
Lazarus' Opvækkelse

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Lazarus' Opvækkelse", i: *Mindeudgave Digte*, side: 233, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Lazarus' Opvækkelse

Og om jeg saa er Ven med ham,
der ene raader Liv og Død,
jeg bindes dog til Sorg og Skam
med Lænker, som jeg aldrig brød,
og fik i Fødsels gave,
at sikker venter mig min Plads
iblandt de andre Grave.

Men er jeg Hjerteven med ham,
der raader over Liv og Død,
da kan jeg bære Sorg og Skam;
thi intet Mørke i sit Skød
skal evigt mig begrave.
Jeg mindes Livets Straalesejr
midt i de Dødes Have. –

Saa gaar jeg da min Gang i Muld
og bærer altid Lænken med.
Tilsidst den vælter mig omkuld
og tynger mig i Jorden ned
– men aldrig skal den vinde.
For Han har kaldt mig for sin Ven,
der svigter ingensinde.

Og synker jeg til Rædslens Bund,
hvor hvidt og rødt bli'r grønt og gult,
og Ormen pikker om min Mund,
og Øjet stirrer blindt og hult,
en Dag mit brystne Øre
hans Venneraab, hans Guddomsrøst
helt ned i Graven hører.

Da haster med mit Jordelin
om mig endnu jeg mod ham op
og ser, at ny og fri og fin
er virket mig den gamle Krop
i Undergangens Smerte,
og kaster hulkende af Fryd
mig til hans Frelserhjerte.

